

CITIZACT 1

EMANUEL ZÍTEK

CIZÁCI

EMANUEL ZÍTEK

 SAGA
EGMONT

Emanuel Zítek

Cizáci I
historický román z doby Rudolfa II.

Ilustroval Jos. Koči

Saga

Cizáci I

Copyright © 1926, 2019 Emanuel Zítek and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788711676226

1. e-book edition, 2019

Format: EPUB 2.0

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

SAGA Egmont www.saga-books.com - a part of Egmont,
www.egmont.com

ODJEZD Z DOMOVA

Vdobě, kdy počíná toto vypravování, byla naše vlast ještě samostatným královstvím. Praha, hlavní město mocného státu, byla také sídlem mocného krále. Nádhera císařského dvora ozařovala královský náš hrad, pýchu Čechie. Trůn caesarů kryla jeho střecha. Sem se uchýlovala Evropa. Nikdy před tím tolik lesku nezřela máti českých měst. Dějiny světa se odehrávaly tehda na hradčanském nádvoří. Jazykové všech národů ozývaly se v ulicích města. Skvělá poselstva sjížděla se sem, vyslancové cizích států zde sídlili. Papež a Španělsko, republiky benátská a florentská měly zde své stálé zástupce, sultán turecký sem vysílal své posly. Ze všech konců světa přicházeli cizinci do stověžatého města na březích vltavských.

Potomek není s to, aby si utvořil představu té velkolepé nádhery, která oblažovala jeho předky!

Psal se roku 1600.

Počínalo se století pro náš národ nejtruchlivější. Avšak ono žalostné překvapení, které mu přinášelo, mělo nastati teprve později. Počátek XVII. věku byl tak veselý a hlučný jak konec XVI. století.

Tehdy se ozýval ještě smích v ulicích hlavního města království. Bujný život proudil v jeho palácích, naplňoval náměstí a bouřil krčmami. Všechno se sem valilo: státníci všech zemí, kupci z dálných krajů, učenci i kouzelníci, vojáci i studenti, dobrodruzi i nevěstky. Nikdy předtím tolik lidstva nehostily zdi, obkličující města pražská. Byla to doba přepychu a radovánek, ve které nikdo nepozoroval, že nastává i doba velkých převratů. Oslnění leskem, který je

obklopoval, zhýčkáni mocí, kterou vládli, nepozorovali bohužel praotcové naši katastrofu, která je očekávala v nedaleké budoucnosti. Myšlenka, které není s to porozuměti náš věk, zatemnila jejich mysl. Hájíce víru, zapomněli hájiti vlast. V tom veliký jejich blud, v tom veliká jejich vina, v tom velký jejich pád.

Ale dnes, kdy národ probuzený, zesílený a svobodný převrací těch dějin listy, my nechceme hroby svých předků zkrápět výčitkou! My odhodlaně budeme patřiti ve tvář té strašlivé minulosti, jejíž hrůzy přestálé víc nemohou děsit vnuka, než děsily předky. Ve vzpomínkách na přestálé bouře svítá naděje příštích jasných dnů.

Do těch dob se tedy vrátíme zpátky.

V neveliké jizbě úhledného domu na náměstí olomouckém udál se tklivý výjev počátkem května r. 1600.

Mladý, asi 22letý muž klečel před paní, sedící v lenošce. Obnažená jeho hlava byla přitulena k ženě, jejíž oči tonuly v slzách.

„Staň se tedy vůle boží, milý synu!“ pravila paní, celujíc něžně čelo mladíkovo. „Jdi jménem Páně, kam tě pudí touha. Mé požehnání a mé modlitby budou vždycky s tebou. Kéž dobrotivý Hospodin tebe opatruje a střeží tvé kroky! Dej Bůh, abys byl šťasten! Ať se splní každé tvé přání, které bude čestné a dobré. A vzpomínej na mne, milý Jimrame! Vid', drahé dítě, že nezapomeneš na svou matku, jejíž každá myšlenka bude náležitě tobě?“

„Milená máti,“ pravil jinoch pohnut, „kterak bych mohl zapomenout na tebe! Nikdy, nikdy! Ať cokoli se mnou se stane, vím, že na celém širém světě nikoho nemám kromě tebe. Ó žel, že samotě zanechávám tvé šediny, jež starostmi o mne zbělely! Avšak touha žene mne v dál, abych vynutil uznání poslednímu potomku boskovických pánů. Dá Bůh, že se zase sejdem a onen den bude veselejší nežli tyto

truchlivé okamžiky. Osuš své drahé oči! Přinesu ti nazpět neposkvrněný štít svých předků, to ti přísahám!“

„Spoléhám drahé dítě, na tvé slovo, které ať připomíná tobě tato drahocenná památka, kterou ti nyní svěřuji.“

Po těch slovech zavěsila ve zbožném pohnutí svému synu kolem hrdla stříbrný penízek, na němž byl zobrazen beránek s nápisem: „Agnus Dei.“

„Měj v úctě, milý Jimrame, tento rodinný klenot, tak jako i tvůj otec jej měl v úctě do posledního okamžiku svého života, neodloučiv se od něho. On bude tě chránit ode všech protivenství světa, ode všech nemocí a ode všech úkladů ďábla. Neboť sám svatý Otec jej posvětil před mnoha lety a nad ním vykonal vroucí modlitbu k našemu Spasiteli, Ježíši Kristu.“¹)

Mladý muž povstal, a pocelovav horoucně matčinu ruku i tvář, volným krokem se ubíral na nádvoří. Matka jej následovala.

Dva koně, jež držel služebník připravený rovněž k odjezdu, očekávali svého pána.

Mladík se bez dlouhých okolků vyšinul na jednoho z nich. Sluha následoval jeho příkladu.

Sedě na koni, zdvihl do výše klobouk.

„Kupředu tedy, jménem Páně! S Bohem, s Bohem, drahá máti! Žij blaze!“

Vesele vyjeli z nádvoří. Paní, utírající si oči, vyšla za nimi a pohlížela ulicí, až jí zmizeli s očí. Pak vrátivši se do své jizby, vrhla se na kolena před stříbrným krucifixem, který zdobil stěnu, a modlila se dlouho za syna, opouštějícího domov.

Syn se sluhou projeli městem a zanedlouho se octli v širém poli. Mladý kavalír, pohřížen ve své myšlenky, nestaral se o sluhu, jenž klusal asi deset kroků za ním.

Dobrý ten muž — tak se aspoň zdálo — nebyl příliš nadšen výletem, který měli před sebou. Několikrát se

smutně ohlédl zpátky na město, které před krátkou chvílí opustili a jež počínalo mizeti v dáli. Ohlédnuv se, vzdychl po každé: „Achich, ouvé!“

Zdalo se, že si jeho pán nevšímá těchto žalostných výlevů svého sentimentálního soudruha. Ale když se stávaly čím dále tím dotěrnějšími, zastavil se náhle a pohlédnuv přísně na sluhu, zvolal:

„Proč stále vzdycháš, ničemo?“

„Ach, milostpane,“ pravil, „počíná se mi stýskati.

Vzpomněl jsem si, milostpane, že je dnes pondělek, a to je jeden z nejlepších dnů v týdnu. Toho dne jsme mívali, pokud jsme ještě bydlili v Olomouci — škoda, že již tak nebude — k obědu výborné lívance a to je věc velmi důležitá. Neboť ujišťuji vás, milostpane Jimrame, že byť bych sebe více sobě domlouval a se přesvědčoval, přece nejsem s to přesvědčiti se, že budu dnes rovněž obědvati lívance. A stane-li se tak, že sotva budou tak dobré, jako byly ty, které jsem jídal na statku vaší paní mateře blahé paměti.“

„Tys pošetilý bloud, Pírko,“ odvětil jinoch a pobídl koně ostruhou.

„Ba věru jsem, milovaný pane! Avšak račte uvážiti, veliteli můj, že nejsem z téhož masa jako je pan Jimram z Boskovic. Na mou tě kuši, já nemám touhu letět do světa jako nějaký špaček — s odpuštěním, milostpane! Mně se líbilo u nás doma a neznám žádné příčiny, proč se mám tlouci po této zaprášené silnici Bůh sám ví, kolik ještě dnů.“

„Nebude-li to několik týdnů,“ podotkl nedbale mladík.

„Svrchované nebe! To bude konec mého života. A proč to vše, proč to vše?“

„Jen k vůli tobě, lenochu! Pozoroval jsem, že příliš tloustneš, i chci ti poskytnouti příležitost, abys zhubeněl. Cesta do Prahy ti náramně půjde k duhu, ačkoli nebude dlážděna lívanci mé paní mateře.“

„Jsem vám vděčen, milostpane, za vaši laskavost ke mně. Ale ujišťuji vás, že mě tentokráte vaše péče o mou tloušťku pranic netěší a že by mi bývalo milejší, kdybyste mne ponechal tam, odkud jste mně vzal.“

„Trulante!“ odvětil mladík a jel svou cestou dále, nevšímaje si již nespokojence.

„Tu máš!“ pravil Pírko k sobě. „Achich, ouvé, je to horko!“

Aby aspoň částečně zapudil chmurné myšlenky, které obestíraly jeho mysl, a ztišil truchlivé vzpomínky na drahý domov, onen čacký sluha vytáhl z kabely buchtou rozměrů veliké cihly a zabořil do ní bez dlouhého rozmýšlení své mohutné čelisti.

Pán z Boskovic, slyše jej mlaskati, pravil po chvíli:

„Co činíš, Pírko?“

„Krátím si čas, milostpane,“ odvětil tázaný, nedávaje se vyrušovati ve svém zaměstnání, v němž patrně nalézal zálibu.

Takto se bavili naši hrdinové cestou. Pírko ponenáhu uvykl svému osudu, a když k večeru dorazili do hospody na nocleh, usnul spokojeně v několika minutách.

Také Jimram usnul záhy. Jeho duše, která se po celý den obírala plány do budoucnosti, pokračovala i ve spánku v líbezném onom snění. Zřel Prahu před sebou, cíl své cesty a svých nadějí.

Druhého dne Jimram, jenž měl výborný sluch, a to i ve spaní, procitl časně zrána, zaslechnuv dupot koně, vyváděného ze stáje. Maje za to, že mu někdo jeho koně chce odvésti, vyskočil z lože a přistoupil k oknu. Před hospodou stál podomek, držící za uzdu osedlaného koně. Ačkoli kůň, kterého Jimram spatřil, nenáležel ani jemu ani Pírkovi, Jimram přece neodstoupil od okna. Neboť výborný tento mladík mimo jiné výtečné vlastnosti, které ještě během tohoto vypravování seznáme, měl zejména jednu

chvály velice hodnou vlastnost. Nelze ji nazvati zvědavostí — neboť zvědavým nebyl pan z Boskovic — ale chtěl všecko věděti, co zvědět mohl. Byl to jakýsi pud. Tato vlastnost, která je velmi nebezpečná u ženy, jsouc ovládána bystrým rozumem a neobyčejnou chytrostí, stala se muži prostředkem nad jiné způsobilým, který zjednával mu převahu nade všemi, s nimiž se stýkal.

Jimram tedy setrval u okna očekávaje, co se dále bude dít. Nečekal dlouho. Po nějaké chvíli vystoupil z hospody asi čtyřicetiletý muž. Výraz jeho obličeje připomínal na prvý pohled cizince. Oblek jeho se však nelišil nikterak od kroje, který nosila tehdy šlechta.

Cizinec, vyšvihnuv se na koně a pokynuv vlídně hospodskému, který jej uctivě vyprovázel, odjel cvalem.

„Ejhle,“ pravil Jimram sám k sobě, „zdá se, že první noc mimo domov ztrávil jsem pod jednou střechou s pánem velmi vznešeným. Co ten musil platiti, uvážím-li, že krčmář opustil lůžko své o celé dvě hodiny dříve, nežli zajisté jindy činívá! Dovíme se toho záhy.“

Po té ulehl ještě, neboť neměl patrně tak naspěch jako ten, jenž právě odjížděl.

KŘÍŽEK

Pírko, probudiv se dosti pozdě, podivil se nemálo, vida svého pána již vycházeti ze stáje. Přistoupiv k němu, přál mu uctivě dobrého jitra. Jimram mu přikázal, aby přistrojil koně; sám pak se ubíral do hospody. Toužil zvědět od hospodského nějaké bližší zprávy o cizinci, který jej počínal zajímati. Zvědělť od podomka, že neznámý přijel pozdě na noc a odebral se ihned do vykázané mu ložnice. Mluvil prý neznámou řečí a znal jen několik českých slov, pomocí jichž se dorozuměli.

„Bezpochyby nějaký Uher,“ pomyslí si Jimram a vešel do šenkovny. Hospodský jej vítal uctivě a tázal se, čeho sobě Jeho Milost přeje.

Jimram požádal o snídani pro sebe a svého sluhu.

Když pak hostinský postavil před něho talíř koláčů a mísu studeného mléka, vyzval jej, aby k němu přisedl.

Snadno se mu podařilo zapřísti hovor.

„Jsem s vámi úplně spokojen, pane hospodský,“ pravil, nabíraje si mléka. „Spal jsem znamenitě a probudil jsem se teprve před chvílí. Vaše hospoda jest výborná, i je patrno, že pečujete o to, aby vašim hostům nic nechybělo.“

„To jest má pýcha, Milosti. Moje hospoda je známa daleko široko. Každý, kdo se z Moravy ubírá do Čech, přenocuje u mne. Již můj děd byl zde hospodským, po něm můj otec a po něm já. Dá-li Bůh, bude ji děditi po mně syn. Jakkoli stojí o samotě, je přece hojně navštěvována, jak byste se ráčil přesvědčiti, kdybyste mě delší dobu poctil svým pobytem. Mám výbornou stáj a čtyři hostinské pokoje, zařízené se vším pohodlím.“

„O tom jsem se již přesvědčil, milý pane, i musím doznati, že málokde jsem shledal tak výtečnou hospodu, jako je vaše, ačkoli jsem se již dosti pohyboval ve světě.“

Pírko, který právě vstoupil do světnice, pohlížel udiven na svého pána. Byl již více let služebníkem u jeho matky a věděl tedy, že jeho pán za Olomouc nevyšel, leda když si zajel návštěvou k panu Karlu z Liechtensteina, svému vzdálenému příbuznému, který se stal dědicem vymřelého rodu pánů z Boskovic.

Ale Jimram pokračoval, nevšímaje si udiveného pohledu svého sluhy:

„Pročež nic se tomu nedivím, ba naopak úplně pochopuji, že lidé vyhledávají rádi hospodu vaši, ve které zajisté bývají dobře obslouženi. Já také neopominu všem svým známým o ní podati zprávu.“

Hospodský, usmívaje se líbezně, děkoval za toto pochlebenství neustálými poklonami, a aby dokázal, jak o své hosty umí pečovati, podával ochotně Pírkovi talíř s koláči, zdvořilost to, která neušla pozornosti bodrého sluhy.

„Jsou ještě jiní cestující u vás ubytováni?“ otázal se Jimram po chvíli.

„Byl zde ještě jeden pán, zajisté velmi urozený, ale ten již odjel přede dvěma hodinami. Měl patrně velmi naspěch, neboť pospal sotva pět hodin. Byl bych se od něho rád dověděl, odkud přijíždí a kam se ubírá, ale bylo to těžko uhodnouti, neboť jsem mu nerozuměl. Mluvil řečí, které jsem nikdy neslyšel. Soudím, že přijel z Uher a patrně se ubírá do Prahy, bezpochyby s nějakým důležitým poselstvím ke dvoru. Očima koulel jako nějaký Turek.“

„Turek!“ pomyslně si Jimram. „Ten chlapík může míti pravdu.“

Jimram pozoroval, že se ničeho více nedoví, a proto vyzval Pírka, aby osedlal koně a zaplativ hospodskému řád, sestoupil na nádvoří.

Nebyl to pouhý zvyk, ale opravdu již přirozenost Jimramova, že si všímal všeho, co se kolem něho děje, vše pozoroval a nižádnou věc, byť i sebe nepatrnější býti se zdála, nepřehlížel. Jimram si všiml hned, že stojí na témž nádvoří, kde přede dvěma hodinami vsedal neznámý cizinec na koně. Mimoděk se rozhlédl kolem, ponuknut myšlenkou, že cizinec mohl něco vytrousiti. A prapodivná věru věc; instinkt mladého muže vedl správně. Ve vzdálenosti dvou kroků spatřil něco blýskati se v trávě.

Byl to křížek z tepaného stříbra, na jehož zadní straně bylo vyryto jméno: „Sabina“.

Náležel tento křížek cizinci, anebo někomu jinému? Toť otázka, kterou se Jimram ihned obíral. Vzpomněl si, že když cizinec nasedal, kůň se vzepřel, pročez snadno se mohlo státi, že křížek při tom spadl stranou.

Jméno Sabina nasvědčovalo, že majitel křížku byl spíše Vlach nežli Turek. To však Jimramovi nepostačovalo. Chtěl míti jistotu, a to tím více, ježto si nechtěl osvojiti šperk, který by snad náležel někomu z domácích lidí.

Když se tedy již hotovil k odjezdu a hostinský se přiblížil, aby se rozloučil se svými hosty, Jimram předstoupil před něho a jako náhodou upustil křížek na zem. Hostinský se ochotně shýbl a zdvihnuv křížek, prohlédl jej a podával jej Jimramovi řka: „Hle, pane rytíři, upadl vám tento křížek!“

„Děkuji vám, dobrý muži,“ odvětil Jimram: „byl bych velice želel této ztráty. Hle, na rubu křížku vyryto je jméno: „Sabina“. Chápete?“

„Nikoli, milostpane!“

Jimram věděl dosti. Křížek nenáležel nikomu z lidí hospodského, neboť by byl zajisté křížek poznal.

„Nechápete? Nuže, vězte, že je to dar drahé osoby, kterou by bylo velmi rmoutilo, kdybych jej byl ztratil. Sabina!“ dodal patheticky.

„Rozumím, pane rytíři,“ odvětil hostinský, upřev na Jimrama významný pohled, a pomáhal mu zdvořile do třmenu.

Když ujeli značný kus cesty, přerušil Pírko mlčení.

„Jedné věci, milostivý pane, nemohu rozumět.“

„Jenom jedné věci, Pírko? Jak jsi šťastný muž!“ odvětil Jimram.

„Proč milostpán, nechápu to věru, namlouval onomu tulipánu, že ráčil již býti mnoho ve světě, což — s dovolením — jest kapitální lež, a za druhé, proč onen křížek, který milostpán nalézti ráčil, —“

„Pamatuj si, Pírko, jednou provždy: budeš-li ještě jedenkrát rozumovati o slovech svého pána a posuzovati jeho skutky, naložím ti na záda něco, co tě odnaučí všetečnosti.“

„Račte prominouti, milostpane! Všechno od vás přijmu milerád i bití. Ale nám vždycky panáček říkával, že lež zbraní ďábla jest a hříchem.“

„Osle!“ odsekl Jimram.

„Již se opět milostpán ráčí utíkati k nepravdě,“ odvětil Pírko potutelně.

Jimram, kterému se zalíbila sluhova odpověď, pravil se smíchem:

„Nejsi tak hloupý, jak jsem se domníval. Nuže, zapamatuj si, Pírko, pro budoucnost tuto radu: ať činím cokoli, ničemu se nediv a jednej, jak ti přikáži! Budu-li se smáti, směj se rovněž, budu-li láteřiti, nadávej rovněž, jak nejlépe umíš a aniž by ses tázal komu. Vytasím-li meč, tas rovněž a sekej v tu stranu, kam meč můj bude dopadati.“

„To vše jest velmi krásné a snadné. Však co mi bude činiti, bude-li meč mého pána dopadati na má záda?“

„Máš pravdu, šibale, v tom případě bych neradil, abys mě chtěl následovati. Pozoruj, že jsi bystrý chlapík a že jsem se v tobě nemýlil. Doufám, že tě vycvičím tak, jak si tě

míti přejí. Prozatím jen dám ti ještě jednu radu: poslouchej vše, co někdo povídá, ale nepovídej nikomu, co jsi slyšel.

Víš, koho nenávidím nejvíce?“

„Nevím, milostpane.“

„Tlachaly.“

PRVNÍ DOBRODRUŽSTVÍ

Nebudeme sledovati naše cestovatele po celé jejich pouti. Nebudeme také opakovati všechna naučení, která statečný jinoch udílel cestou svému sluhovi. Konali cestu pomalu, aby neunavili ani koně, ani sebe. V Litomyšli přenocovali po prvé na české půdě. Odtamtud jeli do Chrudimě a pak dále směrem ke Kolínu.

Bylo již k večeru, když je přepadl dešť. Dojeli právě do vesnice, vzdálené od Kolína ještě asi hodinku cesty.

Zajeli tedy k hospodě, aby tam přenocovali, neboť dešť se stával prudším a prudším.

Hospoda, slušné to stavení, stála o samotě na druhém konci vesnice.

Byla právě neděle a v hospodě bylo hlučno. Pronikavé zvuky píšťaly, houslí a cimbálu zaznívaly ze šenkovny.

„Zdá se, milostpane,“ pravil Pírko, slézaje s koně, „že zde bude veselo?“

Jimram neodpovídal, neboť právě vyšel hospodský ze stavení a vítal příchozí.

„Dobrý muži,“ pravil Jimram, „jsme unaveni celodenní cestou a s oblak jen lije. Mohl byste poskytnouti přístřeší dnešní noci nám i našim koním? Zaplatíme vám milerádi.“

„Jsem zcela k službám Vaší Milosti,“ odvětil poníženě se ukláněje. „Mám dobrou stáj, ve které si odpočinou vaše koně. Mohu jim též nasypati dobrého obroku do žlabu, budete-li si toho přát. Co pak se týče noclehu, upravím milostpánu pohodlné lůžko ve své komoře. Beztoho dnes sotva budu moci zamhouřiti oka. Neboť, jak ráčíte

pozorovati, bude dnes v mém domě hlučno a sousedi jsou odhodláni vytrvati až do rána.“

„Nebudeme jim v tom překážeti,“ odvětil Jimram.

„Ukažte stáje mému sluhovi! Já se napřed odeberu do hospody a požádám vás, až se vrátíte, abyste nám podal kus masa k večeři.“

Hospodský se uklonil a kráčel přes dvůr ke stáji.

Pírko se přitočil k pánovi, a ukazuje za hostinským, pošeptal Jimramovi:

„Milostpane, je zrzavý.“

„Proč mi to povídáš?“

„Poněvadž paní máti ráčila vždycky říkávati, že zrzaví lidé jsou od Pána Boha znamenání. Ten chlapík se mi nelíbí.“

„Nechceš-li, abych také tebe poznamenal, pospěš aukrvi koně ve stáji a přijď pak za mnou do hospodv!“

Pírko odváděl koně, mladík pak neohlížeje se již na svého sluhu. vstoupil do šenkovny, jež bvla již dosti naplněna. Několik párů se točilo uprostřed světnice, ostatní popíjeli u stolů, rozestavených podél stěny.

Jimram, nestaraje se o tančící, zamířil přímo ke stolu, uchystanému v čele světnice patrně pro hosty, kteří se ještě nedostavili. Usedl u něho a očekával návrat svého sluhy a hostinského.

Sedláci si prohlíželi zvědavě příchozího, skláněli hlavy dohromady a rozmlouvali šeptem. Jimram tušil, že se stal předmětem této debaty, ale nevšímal si toho valně. Zrak jeho bloudil světnicí a vracel se stále ke dveřím, na kterých utkvěl. Neboť dobrý jinoch měl nehorázný hlad a nemohl se již dočkati příchodu hospodského, který ho měl zbaviti tohoto nepříjemného pocitu.

Avšak hospodský se nevracel a Jimram uhodl, že byl zdržen venku novými hosty. Neboť právě zastavil povoz

před hospodou a v šenkovně nastal neobyčejný ruch. Sedláci povstávali ze svých lavic a hrnuli se ke dveřím.

Jimram, pozoruje tento výjev, povšiml si teprve nyní osoby, sedící v koutě o samotě. Byl to mladý, asi pětatřicetiletý muž. V ušlechtilé, ba krásné jeho tváři zračila se odhodlanost a energie. Jeho temné, veliké oko spočinulo tázavě na Jimramovi, jako by se neznámý snažil vyzkoumati, koho má před sebou. Celý zevnějšek neznámého prozrazoval kněze.

„Kněz,“ pomyslí si Jimram, „kde ten se tu vzal?“

Vtom však se již otevřely dveře a do světnice vstoupili očekávaní hosté.

„Dobrý večer, pane faráři, vítejte nám, ctihodná paní Voršilo!“ volali sedláci, tisknouce příchozím ruce.

„Ještě jeden kněz,“ pomyslí si Jimram, „a v průvodu ženy? Tedy je to pikhart!“ Jimram si odplivl. Neboť statečný mladík, který svou paní mateří byl pečlivě vychován v zásadách religionu katolického, pocítil jakousi ošklivost při myšlence, že by měl seděti s pikhartským knězem za jedním stolem.

A stalo se skutečně, čeho se tak ulekl náš hrdina. Příchozí zamířili přímo ke stolu, kde Jimram stále ještě hladový marně očekával příchod hostinského, oddávaje se, jak jsme právě viděli, theologickým úvahám.

„Dobrý večer, bratře v Kristu,“ pravil příchozí, „dovolíte, abychom vám byli pro dnešní večer společníky?“

Jimram takto vlídně osloven, odvětil zdvořile:

„Jsem cizincem v tomto kraji, pane faráři! Dešť, který nás zastihl před vesnicí, nedovolil mně a mému sluhovi, abychom na noc dorazili do Kolína, což bylo mým úmyslem. A tak se stalo, že jsem hledal útočiště v této hospodě a přišel jsem rušit vaše veselí.“

„Nás nijak nebudete rušiti, pane rytíři,“ odpověděl kněz, „naopak, budete nám milým hostem a vypijeme s vámi

sklenku vína, bude-li v tom libost vaše. Také zatančiti sobě smíte, ač milujete-li takovou kratochvíli, kteréž já, jako věrný sluha Páně se odříkám. Zato však má věrná manželka, zde přítomná paní Voršila, jest velice oddána této náruživosti a neopovrhne tanečkem s tak roztomilým tanečníkem.“

Jimram udiven takovou řečí, pohlédl úkosem na pa i Voršilu a měřil tloušťku jejího těla nedůvěřivým zrakem. Avšak paní Voršila kynula mu vlídně hlavou a usmívala se naň co nejlíbezněji.

„U sta hromů,“ pomyslí si Jimram, „tančiti nyní s touto almarou! Toho se odřeknu a raději namítanu, že jsem chromý.“

„Krásná paní,“ pravil dvorně, „promiňte milostivě mně nešťastníku, že se musím vzdáti přízně, které mi poskytovati ráčí ctihodný pan farář. Avšak stalo se mi neštěstí. Právě, když jsme se blížili ke vsi, kůň můj klopýtl a já při pádu sobě vyvrtnul nohu.“

A aby slovům svým dodal váhy, povstal Jimram a ukazoval paní Voršile, která již úplně ztratila vlídný úsměv, svou poraněnou nohu, napodobuje kulhání.

Byla to myšlenka velmi nešťastná, neboť Pírko vstoupil právě s hospodským do světnice, a vida pána svého kulhati, běžel k němu a zvolal:

„Stalo se vám něco, milostpane, že kulháte?“

Jimram vrhl na Pírka jeden z oněch pohledů, kterých se tento věrný sluha tak velice lekal a strčiy Pírka do zad, až odletěl, zvolal nevrle:

„Zapomněl jsi již, osle, na to, že jsi byl sám příčinou toho, že kůň můj mě shodil do příkopu, začož jsem ti vytahal tvé dlouhé uši, aby byly ještě delší nežli dříve?“

„Na mou tě kuši, milostpane, zapomněl jsem na obé. Avšak nečiníte dobře, že mi připomínáte mé dlouhé uši

proto, že jsem byl tak pošetilý a připomenul vám jen vaši kulhavou nohu, nikoli však váš pád.“

Farář se smál z plna hrdla tomuto rozhovoru, avšak paní Voršila, která jako žena patrně jediná tušila, že se s ní hraje komedie, mračila se ještě více nežli před tím.

„Jen tvé hlouposti,“ pokračoval Jimram, „mám co děkovati, že se musím odřící radosti zatančiti si s touto ctihodnou paní.“

„Není-li to nic horšího,“ odvětil dobrácky Pírko, „neračte se proto durditi, pane, zatančím si za vás s touto matronou, jak dlouho si ona sama přáti ráčí.“

„Děkuju,“ odsekla paní Voršila hněvivě, „netoužím po tom ani dost málo.“

Farář se smál, Jimram ušetřil Pírkovi ještě jeden štulec daleko důkladnější nežli prvý a Pírko, nemoha si vysvětliti hněv paní Voršily, tím méně pak jednání svého pána, uchýlil se do kouta jizby, bruče cosi mezi zuby, čemu nebylo rozuměti.

Zatím se přiblížil hostinský s pečeným kuřetem a s konvicí vína, jež obé postavil před mladíka, usmívaje se vlídně, jako činívají hostinští, aby již předem přesvědčili zákazníka, že předkládají neobyčejnou pochoutku, za niž žádná cena nebude přehnaná.

„Děkuji vám, příteli,“ pravil Jimram, dávaje se chutě do jídla. „Budte jen ještě tak dobrý a dejte také něco k snědku tomu oslovi“ — přitom ukázal na Pírka — „který mě dnes shodil do příkopu.“

Hospodský se vzdálil a vzal s sebou Pírka do kuchyně.

„Milý šenkýři,“ pravil mu Pírko cestou, „jakkoli mě můj dobrotivý pán ráčil nazvati oslem, vězte, že s tímto zvířetem jsem nikdy nic neměl společného a že se také naše chuti velmi rozcházejí. To vám povídám proto, aby vás nenapadlo častovati mě nějakou zeleninou. Plahočil jsem se celý den

po zaprášené silnici, a zasloužím si kus teletiny, a to co možná největší.“

„Budte bez starosti, příteli. Obdržíte kus teletiny a džbán piva k tomu. Váš pán je přece dosti bohat, aby to jeho měšec unesl.“

„To si myslím. Pan Karel Liechtenstein je náš strýček — víte, co to znamená? — a jedeme do Prahy.“ Pírko se nahnul při tom k uchu šenkýřovu a zašeptal mu tajemně — „za nevěstou“.

Hospodský kývl významně hlavou, a vida, že se Pírko směje, dal se rovněž do smíchu.

Tato poznámka účinkovala na hospodského, jak šibal Pírko předvídal, znamenitě. Bylo to vidět na velikosti teletiny, kterou přinesl Pírkovi. A Pírko, pochutnávaje si na pečení, pravil sám k sobě:

„Vida, vida, neškodí si někdy zalhati. Vždyť to činí pán můj také, a to dosti často.“

Mezitím co Pírko takto statečně zápolil se svým talířem, zazvučela opětně hudba v šenkovně a výskání tanečníků přehlušilo mlaskavé zvuky, kterými Pírko provázel svou práci.

Jimram a jeho soused pohlíželi do víru křepčících s různými patrně pocity. Pan farář, přihýbaje si statečně z konvice, smál se z plna hrdla, vtipkoval na paní Voršilu, jež se čepýřila jako kvočna, a pobízel sousedy neustále k tanci, což Jimram pokládal za veliké sobectví, soudě ne snad neprávem, že veselý farář sousedy proto k tanci zve tak horlivě, aby se na chvíli zbavil své manželky. Jakkoli kněz mluvil neustále a paní Voršila mlčela, bystrý zrak mladíkův uhodl ihned, že nebylo slabým pohlavím, co mělo na sobě sukně.

Mladík pak, když nasytil svůj nehorázný hlad, nenalézal již žádné záliby v jizbě naplněné pachem a lomozem, nýbrž snažil se nalézti záminku, aby se mohl uchýliti na lůžko, po

kterém počínal toužiti. A bystrý jeho duch byl by ji zajisté našel, kdyby se nebylo stalo něco neočekávaného.

Farář, jehož proud řeči se nezastavil, když byl ubohému Jimramovi vypověděl, že je farářem v nedaleké vsi Ovčárech, a když si mu postěžoval, že ty šelmy mnišské — tak nazýval jesuity — vysílají každý týden kazatele do Kolína a jeho okolí, aby lid, který lne věrně k učení evangelickému, na katolictví obraceli, pokoušel se právě vyzvědět na Jimramovi, odkud přijíždí a k jaké konfesi se hlásí.

Opatrný Jimram neuznal za dobré zasvětit povídavého souseda do svých záležitostí, odpovídal vyhýbavě, že přijíždí od moravských hranic a jede do Prahy navštívit svého strýce pana Jindřicha z Landeku — Jimram použil tu jména rodu moravského, tehdy již vymřelého. Pokud pak se týče náboženství, že každému jeho náboženství nechává: katolíku katolické, evangelíku evangelické, židovi židovské a Turku turecké.

Farář se nezdál sdílet tyto názory.

„Divím se vám věru,“ pravil, „že vy, ač tak mlád, dáváte najevo takovou lhostejnost ve víře. Toť truchlivý úkaz. Z toho věru nepovstane nic dobrého. I nedivím se, že tak snadnou práci mají jednušky —“

„Jednušky?“ otázal se jinoch, „koho tím míníte?“

„Odkud přicházíte, mladý muži, že je vám to neznámo? Koho jiného, nežli proklaté ony kejklíře papeženské, pro které lid náš našel tak vhodné jméno, nazvav je ježky aneboli ježivíty, „Jesuwider“ nazývají je Němci a mají pravdu. Nebylo větších nepřátel českého národa nad jesuity. Oni upálili našeho milovaného, nesmrtelného mistra Jana Husa, krutí nepřátele naší víry. Nenávist jejich neumdlévá. Jsou krvelační, jako bývali. Není-liž vám to všechno známo?“

Sedláci, slyšíce faráře svého promlouvati tyto řeči, kupili se kolem něho. Naslouchajíce, příkyvovali jeho slovům, a kdykoli udeřil pěstí do stolu — patrně jen proto, aby slovům svým dodal důrazu — volali: „Dobře tak! Smrt proklatým jednuškám! Pověsit ty papeženské šelmy!“

Mladíkovi počalo býti úzko a mimoděk se jeho ruka opřela o jilec meče.

„Oni jsou příčinou všeho zla, které trápí a sužuje naši zem,“ pokračoval farář. „Nenávist jejich proti našemu jazyku a víře jest nekonečná. Oni jsou to, kteří našeho bohatýra Žižku, miláčka božího, nazývají holomkem ďábla a kteří přiměli arcibiskupa Zbyňka Berku, aby svatého mistra Jana dal vyškrtnouti z kalendáře.“

„Hanba jim, mnišským vlkům,“ volali jednohlasně sedláci.

„Oni jsou to,“ pravil farář dále, „kteří nikdy neumdlévají ve své zlověstné práci. A den co den vysílají členy svého řádu do našich krajů, našich měst a našich vesnic, aby z nás vyháněli kacírství. Ha, ha, ha! Ta práce půjde ztěžka. Nesmí se domnívati tato cizácká sběř, že když se jim podařilo letos obrátiti staroměstského kata na víru katolickou, že se jim to podaří i tady. V tom se velice mýlí. My každého takového vyslance dovedeme přivítati jak náleží a ukážeme mu — hola, přátelé, ukážeme mu, kdo je u nás v Čechách doma!“

Nebylo mnoho třeba pobízeti sedláky pitím již rozjařené. Ti již beztoho delší dobu s nelibostí pozorovali osamělého vetřelce v koutku, který klidně pozoroval výjev, ačkoli mohl uhodnouti, že řeč farářova čelí proti němu.

„Pravdu má,“ volal jeden přes druhého. „Nedejme si to líbiti a vytlučme odtud tu papeženskou rotu!“

A již přistoupili ke stolu, kde cizinec seděl, tvářice se velmi hrozivě.

Cizinec se vztyčil u svého stolu a zvolal klidným a zvučným hlasem:

„Jen dokončete, ubozí přátelé, k čemu vás pobízí váš duchovní. Nebráním se, vždyť vidíte a nezapírám také, že jsem pokorným sluhou našeho Spasitele a členem zbožného řádu jesuitů.“

Sedláci, zaraženi velebným zjevem mladého kněze, ustali. To však trvalo jen okamžik. Pak se vrhli na něho a chopivše jej, strhli ho k zemi volajíce:

„Zabijte ho, šelmu! Pryč s ním!“

Kdo ví, co by se bylo přihodilo napadenému knězi, kdyby se mu nebylo dostalo náhlé pomoci.

Jimram pozoruje tento výjev, vrhl se nenadále mezi útočníky a srazil jednoho z nich, který nejvíce dorážel na neznámého, pěstí k zemi, zvolal:

„Zpátky, zbabělci! Kdo se ho dotkne, bude míti co činiti se mnou!“

Sedláci, spatřivše v ruce Jimramově tasený meč, ustoupili několik kroků nazad.

„Každému,“ vzkřikl Jimram, „kdo se přiblíží, rozbiji lebku, jako že jsem křesťan pravověrný. Podejte mi rámě, pane,“ pravil knězi, „odvedu vás z tohoto pelechu.“

A pokynuv Pírkovi, jenž zaslechnuv křik svého pána, pospíšil z kuchyně a postavil se mu po bok, odešel Jimram s knězem ze šenkovny. Pírko poslední opustil místnost, patře hrozivě na zaražené sedláky a hotov sraziti mohutnou svou pěstí každého k zemi, kdo by se byl odvážil učiniti krok kupředu.

Když se také za Pírkem zavřely dveře, zvolal farář, jenž dosud mlčky stál u svého stolu:

„A to jste sobě dali líbiti, zbabělci! Hanba vám! Necháte je uprchnouti bez trestu! Tak ctíte víru svých otců, že jediný floutek, sotva škoře odrostlý —“

„Ctihodný pane,“ přerušil hospodský řeč farářovu, „promiňte, že vás vyrušuji. Doufám, že se nám naskytne příležitost ještě dnešní noci odplatiti jim všechno. Jenom,

probůh, okamžik sečkejte, až se položí na lůžko. Podívám se nyní za nimi a oznámím vám za chvíli, co činí.“

Jimram, vida jej vycházeti, přikázal mu, aby je doprovodil do komory.

„Poslyšte, příteli, co vám hodlám říci,“ pravil Jimram hospodskému, měře jej pevným zrakem. „Doufám, že jste poznal, že jsem člověk, který nedělá mnoho okolků. Pravím vám, že se nehnete zdráv s tohoto místa, jestliže se nepostaráte, abychom okamžitě mohli opustit vaši krčmu. Půjdete s námi a ukážete nám cestu, kudy bychom vyjeli, aby toho nepozorovali vaši roztomilí hosté. Mimo to potřebujeme koně pro tohoto pána. Máte-li koně ve stáji, kolik za něj žádáte?“

„Milosti,“ pravil krčmář všecek se chvěje, „milerád učiním vše, co ráčíte poroučeti.“

„Koně!“ vykřikl Jimram.

„Také toho vám prodám.“

„Zač!“

Jimram sáhl do kapsy svých nohavic a vytáhl měšec — ne příliš tučný.

„Statečný příteli,“ pravil kněz, vlídně odstrčiv mladíka. „Tu věc ponechte mně vyříditi. Myslím, že mám více peněz nežli vy a vám by se jich nedostávalo.“

A obrátiv se k hospodskému dodal:

„Dobrý muži! Přijmi těchto 50 tolarů a připrav onoho koně!“

Hostinský shrábl stříbrňáky a měl se k odchodu.

„Půjdeme s vámi. To pak sobě dobře vštipte v paměť, že kdyby vás napadlo cestou něčí pomoci se dovolávati, nebudete nikdy více nalévati svým hostům takovou břečku, jakou jsem dnes pil u vás.“

Vyšli potichu z komory. Pírko vyvedl koně ze stáje, hostinský pak je vedl zadem kolem hospody zahradou, která nebyla ohrazena, na silnici. Kněz sedl na koně Pírkova.

Pírko pak sedl na koně koupeného od hospodského, na němž nebylo sedlo.

„Vedte nás,“ velel Jimram hospodskému, „aby vás nenapadlo jinak se rozmysliti a popuditi naše milé přátele dříve, než by nám bylo milo.“

Byla to moudrá myšlenka a kněz vděčně pohlédl na jinocha, který ač ještě tak mlád ukazoval již tolik důvtipu a rozvahy.

Když se vzdálili asi na tři sta kroků od vesnice, zaplatili hostinskému útratu, načež pobídnuvše koně, zmizeli tryskem v širé noci. Dupot jejich koní se již ztrácel v dáli, když hostinský všecek ještě poděšen tím, čeho byl svědkem, pomyslil na návrat. Ubíral se volným krokem zpět, nevšímaje si deště, který se stále ještě řinul z oblak. Mysl jeho se obírala jinou věcí. Kůň, kterého prodal Jimramovi, nebyl kůň jeho nýbrž farářův a hospodský uvažoval právě, má-li farářovi dáti celých 50 tolarů, jež obdržel, anebo pouze dvacet, zač kůň stál.

„Dám mu 25 a bude spokojen. Ta herka beztoho nemá ceny.“

JIMRAM ZÍSKÁVÁ PŘÍTELE A NABÝVÁ KONĚ

Nikdo, uváživ náležitě situaci, ve které se nalézali naši hrdinové, nebude se zajisté diviti, že opustivše hostinského, dali se tryskem po zablácené silnici. Jimram měl ovšem jakousi obavu o kněze, stačí-li, avšak kněz ji rozptýlil slovy:

„O mne se nestrachujte, statečný příteli! Nebýval jsem vždycky knězem a jezdím na koni tak dobře jako vy!“

A na důkaz svých slov, pobodl koně, který se dal do běhu tak, že Pírko, jemuž nepohodlné sedění na holém hřbetě koňském působilo velké nesnáze, sotva mohl stačiti.

Když byli tak daleko, že se již nemusili obávat pronásledování, zmírnili běh koní, neboť oba mladí mužové toužili po tom, učiniti sobě sdělení, k nimž dosud nebylo času. Zejména kněz považoval za povinnost poděkovati Jimramovi za jeho ochranu a otázati se na jeho jméno.

„Šlechtný jinochu,“ pravil kněz, „hle, dešť již úplně ustal, zmírníme koní běh, neboť bych s vámi rád promluvil několik upřímných slov.“

„Ach, milostpane,“ ozval se vtom hlas věrného Pírka, „a co vaše kulhavá noha, zdali vás nebolí při tomto čertovském letu?“

„Dobře mi připomínáš, Pírko, svou pošetilost. Celou cestu jsem vtoukal do tvého zabeđeného mozku naučení, aby ses učil všemu rozuměti a vše chápati. Avšak marně. Pravím ti tedy opět: uvidíš-li mě zase někdy kulhati a budeš-li se mne ještě jednou tázati na to, co dostatečně již povídá ti zrak, strhnu ti, lenochu, ježto domluvy nepomáhají, polovinu platu.“

„Toť, milostpane, trest, ježž budu snadno snášeti,“ odvětil Pírko. „Již osm dnů tomu, co jsme opustili domov, celý týden, pravím, pane Jimrame, a dosud jsem od vás neviděl ani penízku, takže jsem si učinil prapodivný úsudek o vaší štědrosti. A kdyby při našem odjezdu milostivá paní máti vaše — ach, co asi činí má vznešená dobroditelka! — kdyby pravím ona ve své nekonečné dobrotě nebyla ubohému Pírkovi vtiskla několik stříbrňáků do dlaně, nevím, kdo by byl včera, když trápen žízni u hospody jsem se zastavil, abych se posilnil, zaplatil za mne džbán piva. Vás aspoň ani nenapadlo se na to tázati.“

„Tu máš!“ dodal Pírko v duchu.

Kněz, jemuž se patrně velmi zalíbila upřímná slova bodrého sluhy, pravil:

„Jsi velmi nedočkavý, milý muži! Pán tvůj zajisté ví, co má činiti a nesluší se činiti mu výčitky, tím méně před cizími osobami. Prozatím se upokoj a přijmi tento peníz za své výborné přispění dnešní noci! Ale teď nás nevyrušuj již!“

Pírkovi se zdál peníz, ježž mu kněz do ruky vtiskl, poněkud malý. Obrátil dlaň proti měsíci, aby na něj mohl lépe viděti.

„Hrome,“ pravil, „dukát! Toť něco jiného! Služba má počíná býti výnosnou a proto se mi též počíná líbiti.“

To řka, dal se za oběma jezdci, již zatím jej několik kroků předjeli.

„Jsem k vašim službám, důstojný pane,“ pravil Jimram. „Promiňte, že jsem vám dosud neoznámil, kdo jsem, neb věru nebylo na to času ani příležitosti. To však jste již zajisté uhodl, ač jména mého dosud jste neznal, že jest to přítel, jenž vás doprovází.“

Kněz mu podal ruku a stiskl ji vřele.

„Jsem o tom přesvědčen a doufám, že vám budu moci odplatiti vše, co jste mi prokázal. Jedete přece do Prahy a za jakým cílem?“

„Jedu nabídnouti králi svých služeb.“

Kněz pohlédl ostře na mladíka, jehož věk byl v přílišném odporu se záměry, kterými se obíral.

„Císaři, chtěl jste říci,“ odvětil jen aby něco řekl.

„Pravdu máte,“ pravil Jimram. „Jsem z Moravy a poměry mé mě nutí, abych konečně pomýšlel na to, hledati si výživu. Jsem přece již dosti stár,“ dodal, jako by byl porozuměl tázavému pohledu, jež kněz předtím na něho vrhl, „abych měl právo pečovati sám o sebe. Mé jméno jest Jimram Šembera Černoorský z Boskovic a to jest asi vše, co vám o sobě mohu říci. Mám ještě matku, která žije v Olomouci. Budu jednou po ní děditi, ale netoužím po tom,“ dodal se smíchem.

„Peníze patrně nemají pro vás veliké ceny, že tak lehkovážně mluvíte o dědictví.“

Jimram nebyl by Jimramem, kdyby byl necítil jemnou výčitku, skrývající se v slovech kněze, který na slovo dědictví úmyslně položil zvláštní důraz.

„Mýlíte se,“ odvětil vážně, „miluji svou matku a ctím ji velice, avšak jsem prost vší sentimentálnosti. Neboť ta se nesnáší s řemeslem, jemuž se chci věnovati.“

Jimram udeřil při tom dlaní na jilec svého meče.

„Pane z Boskovic,“ pravil kněz, podávaje Jimramovi pravici, „vidím, že není obyčejným mužem můj nový přítel. Ráznost vůle, kterou se vyznamenáváte, jen zřídka bývá družkou tak útlého mládí. Promiňte, že se ozval ve mně kněz, když jste učinil zmínku o paní materi, kterou jsem nepokládal za dosti uctivou. Nyní vidím, že skutečně posměšek váš neplatil jí, nýbrž jejímu bohatství.“

„A to vším právem, u sta hromů,“ pravil Jimram vesele. „Nebude toho mnoho, co mi bude moci uspořiti pečlivá její ruka. Ať mě sní rarach, nebylo-li těchto šedesát dukátů, které mi dala na cestu, celá její hotovost!“

Jimram vytáhl z náprsní kapsy svého kabátce neveliký sáček, jež opětně pečlivě ukryl.

„Nejste tedy bohat?“

„Bohat?“ Chudý jako kostelní myš, říkáme u nás na Hané. Avšak netrápím se proto, jak ráčíte viděti. Mám dobrého soudruha,“ — Jimram přitom opětně sáhl na jilec svého meče, — „ten mně uživí.“

„A já mu budu pomáhati, chcete-li, mladý příteli!“

„Přijímám, budeme si pomáhati navzájem.“

Kněz upřel na mladíka pronikavý pohled.

„Jste statečný, a proto se nedivím, že jste také hrdý,“ pravil. „Budiž! Budeme si pomáhati navzájem. Přátelství založené na vzájemném prospěchu tím pevněji váže i srdce. Nabízím vám je upřímně. Neopovrhujte jím! Budete-li míti zapotřebí mé rady nebo pomoci, obraťte se na mne s důvěrou! Svět, do kterého se právě chystáte vstoupiti, jest vám zcela neznámý a jest opravdu třeba míti bystrozrak, jakým vynikáte, abyste dovedl prohlédnouti všechna nebezpečí, jež zakrátko vás obklopí. Já to znám, věřte mi! Nejsem nováčkem u dvora. A rada takového člověka se nezahazuje! Avšak dovolte ještě jednu otázku! Pravil jste, že jste chud, vy dědic takového jména?“

„Ba věru, pane! To proto, že jsem dědil opravdu jen jméno a nikoliv také některý ze statků pana Jana z Boskovic, který skončil před třemi lety. Byl bych se, na svou čest spokojil s málem, ačkoliv jméno mé i erb mně opravňovaly činiti nárok na část tohoto nádherného dědictví. Avšak páni soudcové zemští uznali, že dlužno ctíti vůli nebožtíkovu více nežli právo příbuzenského svazku a nepokládali za nekřesťanskou ukrutnost, odstrčiti posledního potomka slavného rodu od jeho pokladů. A tak se stalo, že o celé bohatství pana z Boskovic, jehož praotec jako já Jimram slul, rozdělili se manželé obou jeho dcer, totiž pánové Karel z Liechtensteina a Max z Liechtensteina,